

РЕШЕНИЕ

№ 841

гр. Варна, 06.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, V СЪСТАВ, в публично заседание на
тринадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Деспина Г. Георгиева

Членове: Иванка Д. Дрингова
Ивелина Влагова

при участието на секретаря Доника Здр. Христова
като разгледа докладваното от Деспина Г. Георгиева Въззивно гражданско
дело № 20233100500994 по описа за 2023 година

Производството е въззивно, образувано по жалба **вх.№ 18882/13.03.2023** на **ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „ГРАНИЧНА ПОЛИЦИЯ“** при МВР с адм.адрес: гр.София, бул.,Княгиня Мария Луиза“ № 46 срещу решението на ВРС-51 № 570/22.02.2023, с което Е ОСЪДЕНА Главната дирекция да заплати на **П. Н. Н. ЕГН ******* с адрес: гр.Варна ж.к.,М."***, сумата от **500,10лв**, представляваща дължимо допълнително възнаграждение за положен извънреден труд в размер на 65 часа за периода от 25.09.2019г до 07.07.2020г, получен в резултат на преизчисляване на положен нощен труд с коефициент 1,143, **ведно със законната лихва**, считано от датата на депозиране на исковата молба - 15.06.2022г, до окончателното изплащане на задължението, на осн.чл.178 ал.1 т.3 вр.чл.187 ал.5 т.2 ЗМВР; да запалти на ищеца сумата от **300лв** за сторените по делото разноси за заплатено адв.възнаграждение, на осн.чл.78 ал.1 ГПК, както и да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по банкова сметка на РС-Варна, сумата от **250лв** за дължимите държавни такси и разноси по производството, на осн.чл.78 ал.6 ГПК.

В жалбата е изложено становище за неправилност и

незаконосъобразност на решението, като се излагат следните доводи:

За процесния период ищецът е изпълнявал служебните си задължения на работни смени, съгласно месечни графици, като отработеното време се е изчислявало сумирано. В резултат на това сумирано изчисляване чрез прихващане на положителните с отрицателните разлики на отработеното време за процесния период е формиран резултат, който при надвишаване на нормата работни часове му е бил заплащан на основание разпоредбата на чл.178 ал.1 т.3 ЗМВР като извънреден труд.

При изчисляване на времето, отработено от ищеца, съответно за компенсиране на положения извънреден труд, е била приложена нормативната уредба на специалния ЗМВР.

Спорното по този род дела счита, че се свежда до точното прилагане на закона и тълкуването на правните норми, относими към нормалната продължителност на нощния труд и заплащането на допълнително възнаграждение за него на лицата, работещи по служебно правоотношение в системата на МВР, с оглед основаване на заявената искова претенция и приетото от РС становище за празнота в правната уредба, изразяваща се в липса на норма за преобразуване на часовете положен нощен труд в дневен и налагаща запълването ѝ с друга норма, регламентираща сходна материя.

Както на ответната ГДГП, така и на съда е известно, че има формирана многобройна съдебна практика на районни и окръжни съдилища по напълно идентични казуси с преобладаващо застъпеното в нея становище за основателност на претендираните от държавните служители в МВР възнаграждения.

Счита същата за незадължителна и обвързваща, каквото действие имат единствено тълкувателните решения на ВКС относно тълкуването и прилагането на закона.

Поради липсата на практика по този род дела пред ВКС по друг казус в Решение № 197/7.10.2019г по гр.д.№ 786/2019г на IV ГО ВКС е засегнал въпроса относно приложимостта на общата нормативна уредба в правоотношенията на държавните служители от МВР с полицейски правомощия. В същото, макар и незадължително като практика, ВКС е посочил, че: „при работата на смени (дежурства) работното време на държавните служители в МВР (съответно - ГДИН) се отчита по специален

ред, което прави недопустимо аналогичното приложение на законите за държавните служители в гражданските ведомства, включително конвертиране на часовете труд, положен през нощта, в дневни часове.

Считам за неправилни правните изводи на РС за основателност на предявения иск за заплащане на допълнително възнаграждение за извънреден труд, чрез преобразуване на нощния такъв с коефициент 1,143, като съображенията за това са следните:

Ищецът има качеството държавен служител в системата на МВР по смисъла на чл.142 ал.1 т.1 от ЗМВР, като нормата разграничава държавните служители в т.1 и т.2: по т.1 - са полицейски органи, органите на ПБЗН и лицата по ал.3 на същия член, чийто статут по силата на чл.142 ал.2 от ЗМВР се урежда от ЗМВР, а по т.2 - са останалите държавни служители в МВР, чийто статут съгласно чл.142 ал.4 от ЗМВР се урежда от Закона за държавния служител /ЗДС/. В системата на МВР работят и лица по трудово правоотношение - чл.142 ал.1 т.3 от ЗМВР и статутът им, съгл.чл.142 ал.5 ЗМВР се урежда от КТ и ЗМВР.

Така възникването, изменението и прекратяването на правоотношенията по повод полагането на труд, статута, правата, задълженията, работното време, почивките и отпуските, възнаграждението, дисциплинарната и имуществената отговорност, закрилата, синдикалното сдружаване и др., за трите групи служители в МВР е регламентирана в три различни нормативни акта - ЗМВР, ЗДСл и КТ, т.е. ЗМВР съдържа специални правни норми, които са относими само към конкретните правни субекти и правоотношенията с тях, като изключват по отношение на последните приложението на общите норми, съдържащи се в КТ.

КТ не намира субсидиарно приложение по отношение на държавните служители като цяло и на тези от тях, работещи в МВР в частност, защото нито в ЗДСл, нито в ЗМВР има непряко препращане към нормите на КТ - че за неуредените в тези закони случаи КТ се прилага "съответно", а напротив, във всички случаи, в които законодателят е счел, че материята следва да се уреди идентично на тази в КТ, препращането е пряко, чрез посочване на конкретните правни норми. Така напр.чл.38а ал.3 ЗДСл повелява, че работещите при специфични условия и рискове за живота и здравето държавни служители ползват правата по чл.137 и чл. 285 КТ. Съгласно чл.50а

ал.2 ЗДСл относно допустимостта, продължителността, отчитането и заплащането на извънредния труд се прилагат съответните разпоредби на КТ, т.е. Гл. Седма, раздел II от КТ. Чл.63 от ЗДСл постановява, че ползването на отпуски от държавните служители става при условията, по реда и в размерите, предвидени в чл.162 - 167а от КТ; чл.180, ал.1 - ал.4 от ЗМВР също препращат относно отпуските и специалната закрила на някои категории държавни служители в МВР към КТ; чл.88. ал.2 от ЗМВР сочи, че държавните служители, които полагат труд за времето между 22.00 и 6.00 ч., се ползват със специалната закрила по КТ. т.е. по чл.140, ал.3 и ал.4 КТ и др. По законова делегация на съответните нормативни актове са приети подзаконови такива - наредби, които съгласно чл.7. ал.2 от ЗНА, се отнасят до нормативния акт от по-висока степен, чиито разпоредби детайлизират. На основание чл.139, ал.5. чл.155, ал.5. чл.163, ал.16. чл.164б, ал.12 и чл. 167а. ал.9 от КТ е приета Наредбата за работното време, почивките и отпуските - НРВПО. в сила от 30.12.1986 г.. а на основание чл.244, т.2 и чл.261 от КТ е приета Наредбата за структурата и организацията на работната заплата - НСОРЗ. На основание чл.67, ал.3 от ЗДСл и чл.107а, ал .9 от КТ е приета Наредба за заплатите на служителите в държавната администрация - НЗСДА. На основание чл.179, ал.2 от ЗМВР и чл.187, ал.9 от ЗМВР са издадени от министъра на вътрешните работи наредби за условията и реда за изплащане на допълнителни възнаграждения на държавните служители в МВР и съответно за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдих и почивките за държавните служители в МВР. Относно организацията и разпределянето на работното време за периода е действала Наредба №8121з-36/07.01.2020 г., отм. ДВ. бр.93 от 30 Октомври 2020г.

Предвид качеството на ищеца - държавен служител по чл.142 ал.1 т.1 от ЗМВР, съдържанието на неговото правоотношение с ответната ГДГП се определя от нормите на ЗМВР и на издадените въз основа на него наредби, които са специални както спрямо ЗДСл, така и спрямо КТ.

В чл.187 ал.1 от ЗМВР е предвидено, че нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица, като съгласно ал.3 за работещите като ищеца на 8-, 12- и 24-часови смени, работното време се

изчислява сумирано за тримесечен период. В същата норма е посочено, че при работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22.00 и 6.00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период. За лицата, полагащи труд по трудово правоотношение, работната седмица също е петдневна, до 40 часа труд седмично при нормална продължителност на работното време през деня до 8 часа - чл.136, ал.1 и ал.3 КТ и до 35 часа седмично при 5-дневна работна седмица при нормална продължителност на работното време през нощта до 7 часа. При съпоставянето на двата нормативни акта е видно, че за разлика от КТ, който ограничава нощния труд до 7 часа дневно, такова ограничение не е предвидено в ЗМВР и при него нормалната продължителност на работното време през деня съвпада с нормалната продължителност на работното време през нощта и тя е 8 часа. Различието на двете уредби е обяснимо със спецификата на функционалните задължения на служителите по чл.142, ал.1, т.1 от ЗМВР, пряко обусловена от значимостта на обществените отношения, с които е свързано изпълнението на техните функции. Тази специфика обуславя и редица други различия именно по отношение обема на полагания труд. За разлика от работниците по трудови правоотношения, спрямо които съгласно чл.143, ал.2 от КТ извънредният труд е изрично забранен и не може да надвишава 150 часа годишно, в хипотезите на чл.144 от КТ, когато е допустим, при държавните служители в МВР съгласно чл.187, ал.7 от ЗМВР извънредният труд не може да надвишава 70 часа на тримесечен период и 280 часа годишно, като при бедствия и други извънредни ситуации се допуска извънредният труд да надвиши тези норми до още 25 часа на тримесечен период и до още 100 часа годишно. Тези различия не аргументират извод за дискриминационно третиране на конкретната категория служители, защото адекватно на по-неблагоприятните условия, завишени изисквания и ограничения при полагане на труд в сравнение с работещите по трудови правоотношения лица и другите държавни служители, за служителите в ЗМВР са предвидени редица компенсационни механизми, допълнителни материални стимули и нематериални блага, от каквито нито работещите по трудови правоотношения, включително и тези в системата на МВР, нито останалите държавни служители се ползват. Съгласно чл.107а ал.18 от КТ на служителите, работещи по трудово правоотношение в държавната администрация, не може да се определят допълнителни възнаграждения на

основания, различни от посочените в КТ, като такива не може да се определят за тях и в други закони. Напълно идентична е разпоредбата и на чл.67 ал.12 ЗДСл по отношение на държавния служител - че не може да се определят допълнителни възнаграждения на основания, различни от посочените в ЗДСл, нито в други закони може да се определят допълнителни възнаграждения на същия. Само за държавните служители в МВР е предвидено в чл.179, ал.4 от ЗДСл, че извън допълнителните възнаграждения по чл.179, ал. 1 и по чл.178, ал.1, които са съответни на уредените в КТ и ЗДСл, им се изплащат и други възнаграждения в случаи, определени със закон или с акт на МС. Съгласно чл.189, ал.1 от ЗМВР държавните служители в МВР имат право на редовен платен годишен отпуск в размер 30 работни дни, докато по трудови правоотношения той е не по-малко от 20 работни дни - чл.155, ал.4 от КТ, имат право на допълнителен платен годишен отпуск - по един ден за всяка прослужена година, включително за приравнения трудов стаж, но не повече от 10 работни дни и допълнителен платен годишен отпуск за положен до 280 часа годишно извънреден труд - до 12 работни дни, каквито допълнителни отпуски не са предвидени за останалите трудещи се. Държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 1 и ал. 3 от ЗМВР придобиват право на пенсия по-рано от работещите по трудови правоотношения, защото трудът им при пенсиониране се зачита като първа категории.

Полагането на труд през нощта и от държавните служители по чл.142, ал.1, т.1 от ЗМВР, и от тези по т.2 на същата норма, и от работещите по трудови правоотношения, е свързано със задължение на работодателя за възмездяването му, като разпоредбите на трите закона и на свързаните с тях наредби относно дължимостта на допълнително възнаграждение за нощен труд за всеки отработен нощен час или за част от него и минималния размер на същото - 1 лв. - за процесния период са идентични: чл.261 от КТ и чл.8 от НСОПЗ; чл.67, ал.7, т.1 от ЗДС и чл.20 от НЗСДА и чл.179, ал.1 от ЗМВР и чл.9 от наредбите по чл.179 ал.2 ЗМВР.

Начинът на изчисляване на нормалната продължителност при сумирано отчитане на работното време е посочен в двете идентични разпоредби: на чл.9б ал.1 НРВПО - нормата се определя в часове, като броят на работните дни по календар, включени в периода на отчитане, се умножи по дневната часова продължителност на работното време, определено в трудовия договор и на чл.26, ал.1 от Наредба № 8121з-36/2020 г. по чл.187 ал.9 ЗМВР - при

сумирано отчитане на работното време общият брой на отработените часове по график се сравнява с нормата работни часове за отчетния период, получена от броя календарни работни дни за периода, умножени по цифрата осем. При разпределянето на работните смени работното време на всички служители се разпределя по начин, че да не се надвишава установената нормална продължителност на работното време за отчетния период, т.е. изчислена съгласно чл.187 ал.1 от ЗМВР по 40 часа седмично. Предвиденото в чл.9, ал.2 от НСОПЗ /за която наредба изрично е посочено в чл.2 ал.3, че не се прилага за служителите по трудово правоотношение в държавната администрация, за които се прилага чл. 107а КТ, и в този смисъл още по-малко тази наредба е приложима за държавните служители по ЗДСл и ЗМВР/ превръщане на нощния труд в дневен цели да установи, дали в рамките на съответния отчетен период има положен извънреден труд.

Тъй като в КТ е предвидена различна продължителност на допустимия нощен труд в сравнение с дневения такъв, законодателят е използвал математически алгоритъм, чрез който нощният труд се приравнява на дневен, за да стане възможно събирането му с отработените дневни часове, съпоставянето му с нормалната продължителност и съответно констатиране дали ли е положен извънреден труд. Превръщането става чрез умножаване на отработените нощни часове с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място, т.е. $8:7 = 1,143$. Разпоредба, идентична на тази на чл.9, ал.2 от НСОПЗ, с основание не е предвидена в наредбата по чл.187, ал.9 от ЗМВР, защото за държавните служители нормална продължителност на дневния и нощния труд съвпада и коефициентът, изчислен по горепосочения начин, би бил 1.

В субективните представи на ищеца съществува негово вземане от работодателя му за възнаграждение за "извънреден труд", представляващ отработените нощни часове над 7 часа на смяна, което възнаграждение той изчислява по следния механизъм: превръщане на отработените от него нощни часове в дневни, изваждане от така получените дневни часове на отработените нощни часове и умножаване на получената разлика часове със ставка за извънреден труд. Тези негови представи, възприети и от първоинстанционния съд считам за неправилни, защото не почиват на предвидено в закона негово право да получи подобно допълнително

възнаграждение. В ЗМВР, в който се съдържа специалната правна уредба на правоотношението на ищеца по повод полагания от него труд не е предвидено допълнително възнаграждение за нощен труд извън такова в размер на не по-малко 1 лв. на отработен нощен час и ясно е определено, как става установяването на положен извънреден труд, дължимостта на допълнително възнаграждение за същия и компенсирането му по друг начин. Възнаграждение като търсеното от ищеца не е предвидено и по отношение на работещите по трудови правоотношения. В КТ, НРВПО и НСОПЗ също ясно са разграничени допълнителните възнаграждения за нощен и извънреден труд, основанието за дължимостта им и начинът на формиране на размера им. Коефициентът, предвиден в чл.9, ал.2 от НСОПЗ, който ищецът иска и съдът е приел да бъде приложен за превръщане на положения от него нощния труд в дневен, и при трудовите правоотношения няма отношение към допълнителното възнаграждение за нощен труд, а при определени хипотези /чл.9, ал.1 и ал.3 от НСОПЗ/ е относимо към увеличаване размера на трудовото възнаграждение и при сумираното отчитане на работното време - към установяване полагането на извънреден труд. Липсата на такава разпоредба в ЗМВР и наредбите му не съставлява празнота в правото, която да подлежи на запълване, защото уредбата на материята в ЗМВР не е непълна, а изчерпателна - законът съдържа същата пълна уредба на правоотношенията по повод полагането на труд в МВР, каквато се съдържа и в КТ относно трудовите правоотношения, и в ЗДСл за служебните правоотношения в държавната администрация, а подзаконовият нормативен акт - наредбите по чл.187, ал.9 от ЗМВР - няма основание да предвиди превръщане на нощния труд в дневен, защото разпоредбите му са обусловени от предвидената в чл.187, ал.1 и ал.3 от ЗМВР еднаква нормална продължителност на часовете дневен и нощен труд. При паралелното действие на норми, уреждащи една и съща материя, приложение намират специалните норми, които изключват действието на общите.

Предвид горното, моли за постановяване на решение за отмяна решението на ВРС и за отхвърляне предявените искове.

Моли за присъждане в полза на ГДГП сторените по делото разноски, вкл.възнаграждение за юрисконсулт, за двете съдебни инстанции, включително и при частично уважаване на жалбата.

Прави възражение за прекомерност на адв.възнаграждение и моли при отхвърляне на жалбата, при поискване на разноски, да бъдат определени в минималния размер поради липсата на фактическа и правна сложност на делото.

В срока по чл.263 ГПК е постъпил писмен отговор от **въззиваемия П. Н. Н.** със становище за неоснователност на въззивната жалба. Признава, както с в.ж., така и в ПО, че ГД“ГП“ не прилага Кодекса на труда и НСОПЗ. Признава, че в използваната от тях нормативна уредба-ЗМВР и съответната Наредба, издавана от Министъра на вътрешните работи, която урежда реда за организацията и разпределяне на работното време, за неговото отчитане и компенсирането на работата извън редовното работно време. липсва изрична регламентация за преизчисляване на положените часове кошен труд, признава, че не е заплащан претендирания от ищеца извънреден труд. Забравя, обаче, правния принцип, че при липсата на уредба в специалния закон, се прилага общият такъв; в случая – КТ; принцип, изхождащ като аргумент на противното от принципа, че специалният закон изключва общия. КТ се прилага и когато в други специални подзаконови нормативни актове, издадени по ЗДСл или ЗМВР са налице празноти или са предвидени по-неблагоприятни разпоредби относно условията и размерите на допълнителните възнаграждения и редът за получаването им. Счита, че КТ не намирал субсидиарно приложение по отношение на държавните служители, но не сочи къде точно е уредено, че не намира приложение, защо не намира приложение, не се сочи кой точно правен принцип гласи, че не намира субсидиарно приложение. Съгл. чл.46 ал.2 ЗНА, когато нормативният акт е непълен, за неуредените от него случаи се прилагат разпоредбите. които се отнасят до подобни случаи, ако това отговаря на целта на акта. Ако такива разпоредби липсват, отношенията се уреждат съобразно основните начала на правото на Република България. РС правилно бил възприел наличието на празнота, като напълно обосновано е изложил, че приложение за неуредения въпрос следва да намери общото трудово законодателство. Относно твърдението на въззивника, че в ЗМВР липсва изрична препращаща норма към КТ и затова той не се прилагал, възражава, че в ЗМВР са налице няколко правни норми, които препращат към КТ. Налице е изрична такава за настоящия казус, а именно чл.188 ал.2 ЗМВР, който гласи, че държавните служители, които полагат труд за времето между 22.00ч и 6.00ч, т.е. нощен

труд, се ползват със специалната закрила по КТ. В горепосочената правна норма не е конкретизирано за кои точно служители, изброени в чл.142 ЗМВР, и полагащи нощен труд, се отнася тази специална закрила по КТ, което води до извода, че Законодателят има предвид всички служители, полагащи нощен труд. Разсъжденията на въззивника за противното са неправилни. Правната норма препраща към целия КТ, което означава, че препраща и към издадената НСОПЗ. Никъде в ЗМВР не е посочено, че КТ не се прилага при липса на уредба за служители като ищеца, полагащи труд през нощта. В чл.187 от ЗМВР и следващите, които уреждат работното време, отпуските и неговото отчитане, освен че уредба за преизчисляването на нощния труд през процесния период липсва, няма и изрична забрана за приложение на гражданския закон. Не е ясно защо въззивникът счита, че трябва да е налице пряко препращане и препращащите правни норми от ЗМВР били с непряко препращане. Това разсъждение е погрешно, а в ЗНА не е налице и такъв принцип. В жалбата си въззивникът застъпва схващането, че ЗМВР е изчерпателен по спорната материя. Но когато нормативен акт урежда определена материя, това уреждане не се извършва с липса на норма. В правото действа принципът, че което законът изрично не го забранява, го разрешава. След отмяната на Наредба 8121з-407/2014г с тази от 2015г и впоследствие от 2016г, МВР и в частност ГДГП няма практика да заплаща претендираното от ищеца възнаграждение. Но е факт, че при действието на горепосочената Наредба от 2014г нощният труд е бил преизчисляван, което е водело до часове извънреден труд, заплащани на служителите в МВР. След отмяната ѝ със следващите наредби правната норма изчезва. Правна норма, която я имало, а след това я нямало, няма как да не било липса на правна норма. Точно такава липса на изрична норма не трябвало да се тълкува като законово въведена забрана за преизчисляване на положения от служителите в МВР нощен труд. а именно представлява празнота в уредбата и затова приложение следва да намери общото трудово законодателство. В наредбите от 2015 и 2016г е посочено, че отново се касае за сумарно отчитане на работното време, но не е посочен алгоритъм за преизчисляване. Наредбата от 2016г окончателно е било отменена в началото на м.дек. 2019г от ВАС. Възниква въпросът, ако липсата на норма за преизчисляване, не се явява празнота, защо тогава законодателят в чл.187 ЗМВР създава нова ал.4. съгласно която при сумирано изчисляване на работното време нощните

часове превръщат в дневни - § 52 от ЗИД на ЗМВР, обн. ДВ бр.60/7.07.2020. Това се явява доказателство за твърденията, че е налице празнота в специалната уредба за процесния период. Единствено наредбата от 2014г възприемала коефициента 1,143, но формулиран по друг математически начин, водещ до същия резултат за наличие на извънреден труд след преизчисляване на положения нощен труд. Коефициентът, който е бил използван не било произволно число, както се твърдяла въззивника. В математиката няма произволност, а прецизност. Въззивникът не сочи нито един довод защо счита, че коефициентът бил произволно число. Факт било, че в Наредбата от 2014г е бил възприет подходът, установен в КТ и в НСОПЗ, каго след това в следващите наредби липсва алгоритъмът за преизчисляване, най-вероятно от процесуална икономия и поради факта, че вече е бил уреден в общото трудово законодателство. Неоснователно е твърдението на въззивника, че трябва да се приложи коефициент 1, получен от 8-часа дневен към 8-часа нощен труд. Редакциите на ЗМВР през процесния период не регламентират полагане на 8-часа нощен труд, а определят, че часовете не следва да надвишават 8 часа, т.е. максимумът е 8 часа за 24-часов период, което означавало до 8 часа. Това гласи и разпоредбата на чл.8 от Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета. Служителите на МВР, полагачи нощен труд, нерядко полагат такъв и под 8 часа, когато е необходимо, тъй като работят на ненормирано работно време. Те могат да бъдат извикани да положат по 2, 4 и т.н. часа нощен труд. В ЗМВР липсвала законова промяна в приложимите норми за претенцията на ищеца през процесния период и нямало как в Наредбата от 2014г да е бил възприет един коефициент, а в следващите въобще да липсвал алгоритъм и ГДГП да твърди, че коефициентът вече бил друг. През процесния период действащата разпоредба на чл.187 ал.3 изр.4 от ЗМВР определя допустимата продължителност на полагания нощен труд, но не изключва възможността за преизчисляване на положения от служителите в МВР часове нощен труд. Конституцията на Република България утвърждава като основно достижение на социалната държава правото на труд и изрично прогласява гаранции за пълноценната му реализация, което отново води до приложение по аналогия на НСОПЗ. РС правилно и обосновано бил приел, че не следва да се прилага НРВПО, издадена въз основа на КТ, тъй като тя би имала приложение единствено по отношение на въпроси, които не са регламентирани от

специалния подзаконов акт, което не било така, тъй като относно почивките и отпуските е налице Наредба по ЗМВР. Още повече, че чл.9г визира дейността по отчитането на положения извънреден труд, а не тази по неговото заплащане на работниците и служителите. Последните въпроси се регламентират от НСОРЗ, единствено намираща приложимост в настоящия случай. РС правилно е счел, че ако този извънреден труд, получен след преизчисляване на положения нощен, не подлежи на възмездяване, тогава служителите в МВР, полагащи нощен труд, ще бъдат поставени в неравностойно положение спрямо работниците по трудови правоотношения, чиито отношения се регулират от КТ. Той правилно е счел, че не може да се приеме като аргумент, че не е налице дискриминация, тъй като на служителите на МВР им се следват допълнителни привилегии от ЗМВР. Въззивникът в жалбата си отново развива това свое схващане, като подробно изброява какви привилегии имат служителите в МВР, без да отчита обстоятелството, че допълнителните привилегии следват от специфичните условия на полагания от служителите на МВР труд. тяхната професия е рискова професия, те са подложени на голям физически и психически стрес. Няма как наличието на привилегии да изключва преизчисляването на нощния труд и заплащането на получените часове извънреден труд, тъй като последното е привилегия на полагащите труд през нощта, какъвто труд е полагал и ищецът. Причината за тяхната уредба е различна, те са самостоятелни и не се самоизключват. Ако не следва да се заплаща исквата претенция, то тогава би било налице именно неравно третиране на служителите в МВР, полагащи нощен труд, а това ще противоречи на чл.6 от КРБ, както и на чл.14 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи-.

Поради изложеното моли за оставяне без уважение депозираната въззивна жалба.

Претендира присъждане на сторените разноски и адв.възнаграждение и за двете инстанции.

В исквата си молба ищецът излага, че в периода от 25.09.2019г до 07.07.2020г е полагал труд на длъжността „младши инспектор - старши полицаи" в Група „Охрана на държавната граница" в ГПУ - Варна към Регионална дирекция „Гранична полиция" - Бургас, която е структурно

подчинена на Главна дирекция „Гранична полиция“ към МВР, като е бил със статут на държавен служител. В процесния период ищецът е положил общо 386 часа нощен труд, който, преизчислен с коефициент 1,143, възлиза на 441 часа и води до извънреден труд от 55 часа. Ищецът счита, че за този труд му се следва допълнително възнаграждение в размер на 385 лв. В тази връзка се позовава на липсата на нормативна уредба за преобразуването на положените часове нощен труд в дневен, респ. заплащането на получената горница, в приложимия специален ЗМВР и подзаконовите актове по неговото прилагане, като счита, че следва да намери съответно приложение общата норма на чл. 9, ал. 2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата.

Поради изложеното моли за осъждането на ответната страна да му заплати допълнително възнаграждение за положен извънреден труд в размер на **500,10лв** /след допуснато изменение на иска чрез увеличаването му по размер/, представляваща дължимо допълнително възнаграждение за положен извънреден труд в размер на **65 часа** за периода **от 25.09.2019г до 7.07.2020г**, получен в резултат на преизчисляване положен нощен труд с коефициент 1,143, на осн.чл.178 ал.1 т.3 вр. чл.187 ал.5 т.2 ЗМВР, ведно със **законната лихва**, считано от датата на депозиране на ИМ-15.06.2022г, до окончателното изплащане на задължението, на осн.чл.86 ЗЗД. Претендира присъждането на сторените разноси по делото и представя списък на разноси по чл. 80 от ГПК.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът е депозирал **отговор** със становище за неоснователност на предявения иск. Не оспорва, че страните са били в служебно правоотношение, по което ищецът е заемал полицейска длъжност, като за процесния период е изпълнявал служебните си задължения на работни смени съгласно месечни графици, при сумарно изчисляване на работното време. В резултат на това сумирано изчисляване, чрез прихващане на положителните с отрицателните разлики на отработеното време, за процесния период бил формиран резултат, който при надвишаване на нормата работни часове му е бил заплащан като извънреден труд на осн.чл.178 ал.1 т.3 ЗМВР. Поддържа, че общите разпоредби на КТ и Наредбата за структурата и организацията на работната заплата са неприложими за процесното правоотношение, доколкото е налице специална уредба в ЗМВР, Наредба № 8121з-776 от 29.07.2016г и Наредба № 8121з-36 от 07.01.2020г. Затова и няма основание за преизчисляване на нощния труд в дневен такъв с посочения в

ИМ коефициент от 1,143, тъй като нормалната продължителност на дневното работно време на държавните служители в МВР е 8 часа и положеният труд през нощта е също 8 часа за всеки 24-часов период, и затова коефициентът е единица. Така ответникът е изпълнил изцяло задължението си, като е заплатил напълно и своевременно полагащото се на ищеца възнаграждение за положен извънреден и нощен труд. Моли за отхвърляне на предявения иск и претендира разноски, вкл. юриск. възнаграждение. Прави и възражение по чл.78 ал.5 ГПК за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ищеца.

Така предявените в условията на кумулативно обективно съединяване искове намират правното си основание в разпоредбата на чл.178 ал.1 т.3 вр.чл.187 ал.5 т.2 ЗМВР и чл.86 ЗЗД.

СЪДЪТ, като съобрази предметните предели на въззивното производство, очертани с въззивната жалба, възраженията на въззиваемата страна и всички събрани по делото доказателства, приема за установено **от фактическа страна:**

Няма спор между страните, че през процесния период **25.09.2019г до 7.07.2020г** ищецът е бил в служебно правоотношение с ответника за заеманата от него длъжност „мл.инспектор-ст.полицай“ в група „Охрана на държавна граница“ в ГПУ-Варна към РД“ГП“-Бургас, която е на структурно подчинение на ГД“ГП“при МВР-София, както и че е работил нощни смени за времето от 22ч до 06ч при сумирано изчисляване на работното време съобразно установени месечни графици, установено и от писмените доказателства - кадрова справка, множество платежни бележки за начислени и изплатени часове за положен нощен труд за претендирания период.

Установява се по делото, че ищецът е бил възмезден за положените часове нощен труд по тарифната ставка за същия – по 0,25лв/час, което се потвърждава и от заключението на вещото лице по допусната ССчЕ, неоспорено от страните и прието от съда като обективно и компетентно дадено. Пак според същото, посочените общо 456 часове нощен труд, преизчислени с коеф.1,143, възлизат на 521,21 часа, като разликата от **65 часа** се явява **извънреден** труд, чиято парична равностойност, изчислена въз основа на часова ставка от 150% от ОМВ на ищеца за процесните периоди, се равнява на **500,10лв.** Същите не били заплатени на ищеца.

Гореустановената фактическа обстановка обуславя следните **правни**

ИЗВОДИ:

За да бъде уважен иск за заплащане на неизплатено трудово възнаграждение на служител за положен от него извънреден труд, следва да бъде установено, че ищецът е бил на служба за посочения период и че действително е положил труд, който се счита за извънреден и че същият не му е бил заплатен.

По първата предпоставка няма спор и от доказателствата по делото се установи, че през процесния период ищецът е бил в служебно правоотношение, заемайки посочената длъжност, като е работил на 12/24-часови смени, от което следва, че попада в категорията субекти по служебно правоотношение, за които са приложими изключително нормите на ЗМВР, доколкото в този закон не е предвидено друго. Цитираният нормативен акт е специален по отношение на ЗДСл, тъй като в него е уреден статутът на държавните служители, полагащи труд по служебно правоотношение в системата на МВР - арг. от чл. 142, ал. 2 от ЗМВР.

Твърденията на ищеца са, че при даване на 12/24-часови смени фактически е полагал труд над нормативно установената продължителност на служебното време, който не бил компенсиран. Затова спорният въпрос е материално-правен. Същият се концентрира върху това доколко положените от ищеца часове нощен труд надвишават нормативно определените такива, от което следвало да бъдат преизчислени в часове дневен такъв чрез умножаване с коефициент 1,143. Казано с други думи, следва ли резултатът от преизчислението да се счита за извънреден труд, респ. да се начисли и заплати като такъв с допълнително възнаграждение, на осн.чл.178 ал.1 т.3 ЗМВР.

За процесния период **25.09.2019г до 7.07.2020г** са приложими нормите на **ЗМВР** /обн.ДВ бр.53/27.06.2014г, с посл. изм. към него момент бр.58/23.07.2019, т.е. при действието редакцията на чл.187 ал.1 отпреди приетото с ДВ бр.60/7.07.2020г изменение.

Основният спор е изцяло правен и се свежда до това дали правните норми на общото трудово законодателство следва субсидиарно да се прилагат по отношение на служителите на МВР, имайки предвид обстоятелството, че учреденото между тях и МВР правоотношение е нормативно регламентирано със специалните норми обективирани в ЗМВР и приетите въз основа на него

подзаконови нормативни актове.

В тежест на ищеца е установяването на положения труд извън нормативно определеното служебно време, а за ответната страна - че ищецът е бил компенсирал с дължимата почивка, респ.с допълнително възнаграждение.

По делото няма спор, че предвид характера на заеманата длъжност през процесния период ищецът е полагал труд през нощта /22.00 - 06.00 часа/, съгласно графици, а отработеното работно време се е изчислявало сумирано.

Според нормата на чл.187 ал.9 ЗМВР редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдых и почивките за държавните служители се определят с Наредба на министъра на вътрешните работи.

Нормата на чл.187 ал.1 ЗМВР визира, че нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8-часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица. В ал.3 /в редакцията от 14.10.2016/ е посочено, че „работното време на държавните служители се изчислява в работни дни - подневно, а за работещите на 8-, 12- или 24-часови смени - сумирано за тримесечен период. Определянето на 24-часова смяна е по изключение. Поради спецификата на дейността в Медицинския институт на МВР може да се определя и 6-часова смяна. При работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22,00 и 6,00ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период. От това следва, че в интервала от 22ч до 6ч полаганият труд се квалифицира като нощен и същият е спродължителност 8 часа.

Разпоредбата на чл.187 ЗМВР се явява специална спрямо общите правила, установени с КТ, а хипотезата на ал.3 в редакцията ѝ от 2016г - и по-нова, което изключва прилагането на по-стария общ закон - КТ, а още повече на по-ниски по ранг нормативни разпоредби, съдържащи се в наредби, правилници и пр. Казано с други думи, специалният закон въвежда еднаква продължителност на работното време на служителите в МВР през деня и през нощта – по 8 часа за разлика от работното време за работниците и служителите по трудови правоотношения, установени по КТ. В последния, съгл.чл.140 ал.1, е предвидено, че нормалната продължителност на

седмичното работно време при 5-дневна работна седмица, през нощта е 35 часа.

Изложеното е в съответствие и със задължителното тълкуване, дадено с **Решението от 24.02.2022г на Съда на ЕС по дело № С-262/20**, в **т.1** от диспозитива на което е даден отговор на поставените два въпроса от преюдициалното запитване – първи и трети, а именно: 1) Ефективната защита по чл.12 б.,а" от Директива 2003/88/ЕО изисква ли нормалната продължителност на нощния труд на полицаи и пожарникари да е по-кратка от установената нормална продължителност на труда през деня? и 3) Ефективното постигане на целта по §8 от Преамбюла на Директива 2003/88/ЕО — да се ограничи продължителността на нощния труд, изисква ли националната правна уредба изрично да посочи каква е нормалната продължителност на нощния труд, включително на заетите в публичния сектор. Крайният извод е посочен в т.55 от мотивите и възпоризведен в **т.1 от диспозитива** : “Чл.8 и чл.12 б.“а“ от Директива 2003/88 трябва да се тълкуват в смисъл, че не налагат да се приема национална правна уредба, която да предвижда, че нормалната продължителност на нощния труд за работниците от публичния сектор като полицаите и пожарникарите е по-кратка от предвидената за тях нормална продължителност на труда през деня. При всички случаи в полза на такива работници трябва да има други мерки за защита под формата на продължителност на работното време, заплащане, обезщетения или сходни придобивки, които да позволяват да се компенсира особената тежест на полагания от тях нощен труд. В т.50 от мотивите е изложено, че Директива 2003/88 не налага да се приемат мерки, с които да се установи разлика между нормалната продължителност на нощния труд и нормалната продължителност на труда през деня. Следователно, Директивата не налага да се приема особена норма, която специфично да урежда нормалната и пределна продължителност на нощния труд, при условие че тази продължителност е ограничена в съответствие с изискванията, произтичащи от чл.8 от Директивата /т.е. да не е повече от 8 часа/. Затова държавите-членки е необходимо да следят за гарантиране спазване принципите за защита безопасността и здравето на работниците, полагачи нощен труд, като прилагат други мерки под формата на продължителност на работното време, заплащане, обезщетения или сходни придобивки, които да позволяват да се компенсира особената тежест на този вид труд /т.51/. Това

налага извод, че нормата на чл.187 ЗМВР от вътрешното ни законодателство, е синхронизирана с установените международни норми, според които въведеното ограничение е нощният труд да не бъде повече от 8 часа. Ето защо следва да се приеме, че полаганият от държавните служители според специалния закон /ЗМВР/ нощен труд е с продължителност от 8 часа.

В т.2 от диспозитива на Решението на СЕС е даден отговор по втория от преюдициалните въпроси: „Принципът на равенство, залегнал в чл.20 и чл.31 от Хартата изисква ли определената в националното право нормална продължителност на нощния труд 7 часа за работници в частния сектор, да се прилага и за работници в публичния сектор, вкл.за полицаи и пожарникари“: „Членове 20 и 31 от Хартата на основните права на Европейския съюз /ХОПЕС/ трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат определената в законодателството на държава членка нормална продължителност на нощния труд от седем часа за работниците от частния сектор да не се прилага за работниците от публичния сектор, включително за полицаите и пожарникарите, ако такава разлика в третирането се основава на обективен и разумен критерий, т.е. свързана е с допустима от закона цел на посоченото законодателство и е съразмерна на тази цел. В тази връзка различното третиране на работниците в частния и публичния сектори /в случая полицаите и пожарникари/ е свързано с допустимата от закона цел, изведена в чл.2 от ЗМВР : “Дейността на МВР е насочена към защита на правата и свободите на гражданите, противодействие на престъпността, защита на националната сигурност, опазване на обществения ред и пожарна безопасност и защита на населението“, която дейност се осъществява въз основа на изброените в чл.3 принципи, сред които са тези по т.1 - спазване на Конституцията, законите и международните договори, по които Република България е страна и т.7 - защита на служителите при и по повод изпълнението на служебните им задължения. Възложените на МВР функции кореспондират на нормата по чл.105 ал.2 от Конституцията, овластяваща изпълнителната власт да осигурява обществения ред и националната сигурност на гражданите и Държавата. Допуснатата разлика е съразмерна и на целта на закона доколкото за служителите на МВР в специалния закон са предвидени множество други социални облаги, уредени в Раздел VI „Възнаграждения, материално и социално осигуряване на служителите на МВР“ и в Раздел VII „Работно време и отпуски“.

На сл.място. Необходимо е да се прави разграничение между нощен и извънреден труд. **Нощен**, както се посочи по-горе, е трудът, полаган през нощта между 22.00 и 6.00ч. **Извънреден** е трудът, който е бил реално положен от служителя по разпореждане или без такова, но със знанието и без противопоставянето на работодателя и който труд попада извън установеното за служителя работно време по график. Нормата на чл.187 ал.7 ЗМВР /в редакцията ѝ от 2015г/ лимитира извънредния труд, който не може да надвишава 70 часа на тримесечен период и 280 часа годишно, а разпоредбите на ал.5 и ал.6 указват как следва да бъде възмезден положеният от служителя извънреден труд. Или, законодателят е направил ясно разграничение между извънреден и нощен труд.

Правото на изплащане на допълнително възнаграждение за нощен труд е регламентирано в чл.179 ал.1 ЗМВР. В ал.2 на същия член е посочено, че размерът на допълнителните възнаграждения за нощен труд се определя със Заповед на Министъра на вътрешните работи, докато размерът на допълнителните възнаграждения за извънреден труд е определено още в самия закон - за служителите, работещи на смени, се компенсира с възнаграждение за извънреден труд в размер на 50% увеличение върху основното месечно възнаграждение /чл.187 ал.6 ЗМВР/. Следователно, допълнителните възнаграждения за двата вида труд се изплащат по различен ред и размерът им е регламентиран в различни нормативни актове.

В нормата на чл.187 ал.9 ЗМВР изрично е предвидена делегация на М-ра на вътрешните работи да определи реда за разпределянето на работното време, за неговото отчитане и за компенсирането на работата на държавните служители извън установеното редовно работно време /така в Решение № 55/7.04.2015г по гр. д.№ 5169/2014г на ВКС-III ГО/.

Така на осн.чл.187 ал.9 ЗМВР са приети Наредба № 8121з-592/25.05.2015г за реда за организацията и разпределянето на работното време, режима на дежурство, време за отдих и почивките на държавните служители в МВР, отменена с Решение № 8585/11.07.2016г на ВАС по адм.д. № 5450/2016г /обн.ДВ 59/29.07.2016г/, и Наредба № 8121з-776/29.07.2016г за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдих и почивките за държавните

служители в Министерството на вътрешните работи /обн.ДВ 60/02.08.2016г, в сила от 2.08.2016г/. В чл.3 ал.3 и на двете е указано, че служителите в МВР е възможно да полагат труд през нощта между 22.00ч до 6.00ч, като работните часове не следва да надвишат средно 8-часа за всеки 24-часов период, което съответства на чл.187 ал.3 ЗМВР.

Положеният нощен труд се остойностява в съответствие със Заповед № 8121з-791/28.10.2014г на Министъра на вътрешните работи, в която в т.1 е посочено, че за всеки отработен нощен час или част от него, на служителите се заплаща с допълнително възнаграждение в размер на 0,25лв. В т.5 от същата Заповед е посочено, че допълнителните възнаграждения по т.1, 2 и 3 се отчитат в часове и се изплащат след представяне в съответните финансови звена на протокол–приложение № 5 към чл.32 ал.1 и чл.33 от Наредбата № 8121з-407/11.08.2014г.

В допълнение може да се посочи и това, че коефициентът 1,143 е определен в Писмо изх.№ 94-НН-198/29.08.2011г на МТСП, което се явява задължително предписание за всички работодатели по трудови правоотношения. Същото е издадено в качеството му на орган, осъществяващ контрола по спазването на трудовото законодателство „когато нормалната продължителност на дневното работно време е 8 часа /чл.136 ал.3 КТ/ и нормалната продължителност на нощното работно време е 7 часа /чл.140 ал.1 КТ/, съотношението е 8ч/7ч, т.е. коефициентът за превръщане на нощните часове в дневни е равен на 1,143. Целта на този коефициент е да определи така възнаграждението на работника или служителя, че когато той работи 7 часа през нощта, да получава трудово възнаграждение като за 8 часа. Следователно, превръщането на нощните часове в дневни, съгласно НСОПЗ, е установено с цел увеличаване заплащането на нощния труд /за да не бъде ошетен работникът, работил през нощта, и да получи по-малко ТВ от този, който е работил през деня/, а не е с цел заплащане на извънреден труд по смисъла на чл.143 ал.1 КТ. Да се мисли противното /като се преизчисляват часовете нощен труд с коефициент 1,143 и получените допълнителни часове да се заплащат като извънреден труд/ би довело до поставяне в по-неблагоприятно положение работещите по трудови правоотношения спрямо служителите по служебни правоотношения, регламентирани от ЗМВР, които два вида правоотношения са установени в закона, както се посочи по-горе.

От изложеното следва, че ако положеният от ищеца труд през нощта, в интервала от 22ч до 6ч, е бил в рамките на установените в чл.187 ал.1 ЗМВР време от 8 часа, то той няма характера на извънреден и затова се заплаща като нощен по определената в Заповедта на Министъра на вътрешните работи тарифна ставка. В подкрепа на тези разсъждения е и последващото изменение на нормата на чл.187 ал.1 ЗМВР, обн.ДВ бр.7.07.2020г, с което изрично е прието, че нормалната продължителност на работното време през нощта е 8 часа за всеки 24-часов период. Нощен е трудът, който се полага между 22,00 и 6,00ч.

В обобщение следва, че липсва нормативна празнота, която да налага субсидиарното приложение на КТ, а още по-малко на подзаконовите нормативни актове, приети въз основа на КТ, и по-конкретно нормата на чл.9 ал.2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, приета с ПМС № 4/17.01.2007 за преобразуването на часовете нощен труд /НСОРЗ/ с коефициент 1,143. Нормата е неприложима за служебните правоотношения по ЗМВР, тъй като според по-новия и специален закон, какъвто е ЗМВР, нормалната продължителност на дневното и нощното работно време за лицата, работещи в МВР по служебно правоотношение, какъвто е и ищецът, е еднаква - 8 часа. В този смисъл са и задължителните указания, дадени с **ТР на ОСГК на ВКС № 1/15.03.2023го по тълк.д.№ 1/2020г**, съобразно които „при отчитане и заплащане на положените часове нощен труд от служители на Министерство на вътрешните работи не са приложими разпоредбите на Кодекса на труда и на Наредбата за структурата и организацията на работната заплата /в частност разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от същата наредба/ и следва да се прилагат разпоредбите на специалния Закон за МВР и на издадените въз основа на него подзаконовите нормативни актове.

Така в конкретния случай следва да се приеме, че ищецът през процесния период е работил на 12/24-часови смени по утвърдени графици за дежурства. Отработеното време се отчита в часове, което се сравнява с нормата за съответния месец, получена при умножаването на броя на работните дни за месеца по 8. Когато отработените часове не превишават месечната норма, на ищеца се заплаща само допълнително възнаграждение за нощен труд в размер на 0,25лв за всеки час нощен труд. Само в случай, че е отработил в повече от нормата, тогава часовете в повече следва да бъдат компенсирани с възнаграждение за извънреден труд.

По делото се установи, че на ищеца са били заплатени всичките часове нощен труд, остойностени по съответната тарифна ставка. Не се установява да е положил реално часове труд над установената норма за процесния период, което да дава основание същите да бъдат вземздени като извънреден труд.

Следва да се посочи и това, че още в обстоятелствената част на исковата си молба ищецът дори не твърди да е полагал реално извънреден труд над установения в ЗМВР норматив, а претендира само преизчисляване на положения нощен труд, попадащ в рамките на 12/24-часовите му дежурства по график.

Всичко изложено налага извода за неоснователност на иска, тъй като не се установи ищецът да е работил реално извън установеното за него работно време по график, т.е. да е полагал труд над установения норматив, който извънреден труд също е лимитиран, съгл.чл.189 ал.7 ЗМВР.

Неоснователността на главния иск обуславя неоснователност и на акцесорния такъв.

Достигането до правни изводи, различни от тези на ВРС, налага отмяната на първоинстанционното решение и вместо него постановяване на друго за отхвърляне на предявените искове.

По разноските.

С оглед изхода на спора, в полза на въззивната страна следва да бъдат присъдени такива за двете инстанции, както следва – юриск.възнаграждение в размер на 100лв за всяка една от инстанциите, като размерът се определя съобразно чл.78 ал.8 ГПК вр.чл.37 ЗПП вр.чл.25 ал.1 от Наредбата за заплащане на правната помощ /в посл.ред.-ДВ бр.74/2021г, в сила от 1.10.2021/: „за защита по дела с определен материален интерес възнаграждението е от 100лв до 360лв“. За да определи посочения размер на възнаграждението, съдът съобразява ниския размер на исковата претенция. Следва да бъде присъдена и заплатената държавна такса за въззивното обжалване в размер на 25лв.

Воден от горното, **СЪДЪТ**

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решението на ВРС-51с-в № 570/22.02.2023, с което е осъдена ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „ГРАНИЧНА ПОЛИЦИЯ“ при МВР с адм.адрес: гр.София, бул.,Княгиня Мария Луиза“ № 46 да заплати на П. Н. Н. ЕГН ***** с адрес: гр.Варна ж.к.,„М.“ ***, сумата от **500,10лв**, представляваща дължимо допълнително възнаграждение за положен извънреден труд в размер на 65 часа за периода от 25.09.2019г до 07.07.2020г, получен в резултат на преизчисляване на положен нощен труд с коефициент 1,143, **ведно със законната лихва**, считано от датата на депозиране на исковата молба-15.06.2022г, до окончателното изплащане на задължението, на осн.чл.178 ал.1 т.3 вр.чл.187 ал.5 т.2 ЗМВР; да заплати на ищеца сумата от **300лв** за сторените по делото разноски за заплатено адв.възнаграждение, на осн.чл.78 ал.1 ГПК, както и да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по банкова сметка на РС-Варна, сумата от **250лв** за дължимите държавни такси и разноски по производството, на осн.чл.78 ал.6 ГПК, **като вместо него ПОСТАНОВЯВА**

ОТХВЪРЛЯ предявените от П. Н. Н. ЕГН ***** с адрес: гр.Варна ж.к.,„М.“ ***, **против ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „ГРАНИЧНА ПОЛИЦИЯ“** при МВР с адм.адрес: гр.София, бул.,Княгиня Мария Луиза“ № 46, икове за **сумата от 500,10лв** /петстотин лева и 10ст/, представляваща дължимо допълнително възнаграждение за положен извънреден труд в размер на 65 часа за периода от 25.09.2019г до 07.07.2020г, получен в резултат на преизчисляване на положен нощен труд с коефициент 1,143, на осн.чл.178 ал.1 т.3 вр.чл.187 ал.5 т.2 ЗМВР и чл.86 ЗЗД, **ведно със законната лихва**, считано от датата на депозиране на исковата молба-15.06.2022г, до окончателното изплащане на задължението, на осн.чл.86 ЗЗД.

ОСЪЖДА П. Н. Н. ЕГН ***** с адрес: гр.Варна ж.к.,„М.“ *** да заплати на ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „ГРАНИЧНА ПОЛИЦИЯ“ при МВР-СОФИЯ с адрес: гр.София бул.,Княгиня Мария Луиза“ № 46, сумата от **225лв** /двеста двадесет и пет лева/, включващи юриск.възнаграждение за двете инстанции и 25лв заплатена държ.такса, на осн.чл.78 ал.8 ГПК вр.чл.37 от ЗПП вр.чл.25 ал.1 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Решението не подлежи на обжалване по арг. Чл.280 ал.3 т.3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____